

(πρὸς νέαν ἀγαπωμένην) Κάρυστ. Συνών. *δράνα, κληματαργά, κρεββατῖνα, περγουλέα*. [*^o]

ἀναδεντραδήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναδεντραδήσιος Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδεντραδά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ προερχόμενος ἐξ ἀναδενδράδος, ἐπὶ σταφυλῶν: Σταφύλια ἀναδενδράδισα. Συνών. κληματαρήσιος.

ἀναδεντράδι τό, Πελοπν.(Καλάβρυτ.) —Λεξ. Βλαστ. ἀνενδεντράλι Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναδενδράδιον = δένδρφυτος πλατεῖα. Ὁ τύπ. ἀναδεντράλι κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὰ εἰς -άλι ὑποκορ., ἂν μὴ ἐκ τοῦ ἀναδενδρῦλλον.

1) Ὁ τῶν δένδρων βλαστός, ἰδίως τῶν καρποφόρων Θήρ. Πελοπν.(Καλάβρυτ.) —Λεξ. Βλαστ. 2) Παραφυσ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) [**]

ἀναδεντρίτης ὁ, Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναδενδρίτης.

Οἶνος κατεσκευασμένος ἐκ σταφυλῶν ἀναδενδράδος.

ἀναδένω Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κρήτ. —Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. ἀνεδένω Α.Κρήτ. Νάξ.(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναδῶ.

1) Ἀνασυνδέω τὰ δύο ἄκρα κοπέντος οἰουδήποτε νήματος Κέρκ.: Ἀνάδεσε τὸ σπάγγο. β) Συνάπτω τὰ δύο ἄκρα τοῦ κατὰ τὴν ὕφανσιν κοπτομένου νήματος τοῦ στήμονος εἴτε μόνον τῶν εἴτε διὰ τῆς προσθήκης τεμαχίου ἄλλου νήματος Κρήτ.: Ἀναδένω τοῖς κόψεις. γ) Συρράπτω Νάξ.(Ἀπύρανθ.): Νά ᾿χα ᾿να γουδουράκι ᾿θελε νὰ ἀνεδέσω τὰ παπούτσια μου ποῦ ᾿ναι παραλυμένα (γουδουράκι = λωρίον δερμάτινον). 2) Ἀναδένω πρὸς ρυμούλκῃσιν, ὄρ. ναυτικός ἐπὶ πλοίου Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. 3) Δένω διὰ μαγικοῦ καταδέσμου Κρήτ.: Ἀναδένω τοῖς φλέβες τοῦ κορμοῦ του (διὰ νὰ μὴ κυκλοφορῇ τὸ αἷμα). 4) Ὑποβάλλω, προσκολλῶ μικρὸν ἐρίφιον ἢ ἀρνίον ἀπορφανισθὲν εἰς ἄλλην θετὴν μητέρα πρὸς θηλασμόν Κρήτ.: Ἀναδένω τ' ἀρνί - τὸ ᾿ρίφι. Ἐψόφησεν ἡ μάνα του καὶ τ' ἀνάδεσα μῆς ἄλλης προβατίνης. Συνών. ἀνακροῶ. Πβ. ἀναδεσαργά, ἀναδεσάρι. 5) Ὑψών πρὸς τὰ ἄνω τι δένω καὶ στερεώνω αὐτό, ἐπὶ κλήματος ἀναδενδράδος, κήλης κττ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κεφαλλ. κ. ἄ.: Ἀνάδεσα τὸ κλήμα Ἀργυράδ. Ἐπῆγα καὶ ἀνάδεσα τὸ ξυγάκι μου Κεφαλλ. 6) Θέτων φραγμὸν παροχετεύω τὸ ρέον ὕδωρ Α.Κρήτ.: Ἀνεδένω τὸ νερό.

ἀναδεξιμαῖος ὁ, κοιν. ἀναδιξιμαῖος βόρ. ἰδιώμ. ἀναδιξιμναῖος Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναδεξιμαῖος.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀναδέχεται τις κατὰ τὸ βάπτισμα ἐκ τῆς κολυμβήθρας κοιν.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀναδεξιμαῖος μου. Μὰ ἀπὸ τοῖς ἀναδεξιμαῖός μου εἶναι καὶ ἡ δεῖνα κοιν. || Φρ. Νὰ τὸν χαίρῃσαι τὸν ἀναδεξιμαῖό! (εὐχὴ πρὸς ἀνάδοχον) κοιν. Συνών. ἀναδεξιμί, ἀναδεξιός 1, ἀναδεχτός, ἀναδεχτούρι, ἀναθετός, βαφτισιμαῖος, βαφτισιμίδι, βαφτιστήρι, βαφτιστικός, δεξιμάτης, φιλιότσος. 2) Ὁ νυμφευθεὶς, σχετικῶς πρὸς τὸν κουμπάρον, ὁ ὅποιος ἀνταλλάσσει τὰ στέφανα εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν νυμφίων Λευκ. Στερελλ.(Ἀκαρναν.) Συνών. ἀναδεξιός 2.

ἀναδεξιμί τό, πολλαχ. ἀναδιξιμί Μακεδ. Σκόπ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναδέξιμος ἢ ἐκ τοῦ ἀναδεξι-

μαῖος. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ. Παρὰ Σομ. ὁ τύπ. ἀναδεξιμίον.

Ἀναδεξιμαῖος 1, ὁ ἰδ.

ἀναδεξιμίδι τό, Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Μάν. κ. ἄ.) ἀναδιξιμνίδ Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.).

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀναδεξιμί. Ὁ τύπ. ἀναδιξιμνίδι ἔχει τὸ ν κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀναδιξιμναῖος, δι' ὃ ἰδ. ἀναδεξιμαῖος.

Ὁ μικρὸς ἀναδεκτὸς ἐνθ' ἂν.: Τοῦτους εἶναι ἀναδιξιμνίδι μ' Αἰτωλ. Σόχυσά λῆδ', σ' ἔχον ἀναδιξιμνίδι αὐτόθ.

ἀναδεξιός ὁ, Λευκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδέχομαι.

1) Ἀναδεξιμαῖος 1. 2) Ἀναδεξιμαῖος 2.

ἀναδεράδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναδερός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἡ δρόσος τῆς πρωίας, ὑγρασία: Μὴ βορίσης πρωί πρωί, γιὰτ' ἔχει ἀναδεράδα. Συνών. ἀνάδομα, ἀναδοσάδα, ἀνάδοσι, ἀναδοσιά, ἀναδόστημα, ἀναδώκισμα, ἀναδωμός.

***ἀναδέρνω**, ἀνεδέρνω Ἰων. (Κάτω Παναγ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναδέρω = ἐκδέρω, ἀπογυμνώνω.

Αὐξάνω τὸ προζύμι διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου, ὅταν πρόκειται νὰ ζυμώσω. Συνών. ἀναδίνω, ἀνακινῶ, ἀναπιάνω.

ἀναδερός ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) ἀναδερὴ ἢ, Πελοπν. (Λακων. Μεσ.) ἀναρὴ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδίνω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,135. Ὁ τύπ. ἀναρὴ ἐκ τοῦ ἀναδερὴ διὰ τοῦ μεταβατικοῦ ἀναερὴ. Πβ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 4.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὑγρός, ἐπὶ τόπου Κρήτ.: Ἐπὰ ᾿ν ὁ τόπος ἀναδερός. || Ἄσμ.

Εἰς τῶν σπιθῶ το' ἀναδεροὺς τοῖς πάτους τὰ πετοῦσα.

2) Ὑδαρὴς Πελοπν. (Μάν. Οἶν.): Ζυμάρι ἀναδερό Μάν. || Αἰνιγμ.

Χωρὶς ἀλεύρι καὶ νερό | τὸ ζυμάρι ἀναδερό (τὸ μέλι) Οἶν.

Β) Τὸ θηλ. οὐσ. 1) Νωπὴ ἀνάλατη μυζήθρα Κύπρ.: Φέρ' μου ᾿λ-λίην ἀναρὴν νὰ φάω. Ἐλ-λιώθηκα τῆς ἀναρῆς. Συνών. *ἀμυλόχλωρη. 2) Ἡ μυζήθρα ἐν γένει Πελοπν. (Λακων. Μεσ.)

ἀναδεσαργά ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδεσάρι.

Προβατῖνα ἢ αἰξ. εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλεται πρὸς θηλασμόν ἀρνίον ἢ ἐρίφιον ἀπολέσαν τὴν μητέρα του: Ἡ ἀναδεσαργά εἶναι σήμερον ἀρρωστέρα καὶ νὰ μὴν τῆς βάλῃς τὸ ἀναδεσάρι τση. Πβ. ἀναδένω 4, ἀναδεσάρι.

ἀναδεσάρι τό, Δ.Κρήτ. ἀνεδεσάρι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνάδεσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Ἀρνίον ἢ ἐρίφιον, τὸ ὅποιον ἀπορφανισθὲν ὑποβάλλεται εἰς ἑτέραν μητέρα διὰ νὰ θηλάξῃ: Ἐψόφησε τ' ἀναδεσάρι καὶ πρέπει νὰ βάλωμε ᾿ς τὴν προβατῖνα ἓνα ἄλλο. Συνών. ἀναδεσιάρικο. Πβ. ἀναδένω 4, ἀναδεσαργά.

ἀναδεσιάρικο τό, Δ.Κρήτ.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπίθ. *ἀναδεσιάρεις.

Ἀναδεσάρι, ὁ ἰδ.

ἀναδευτήρι τό, Παξ. —Λεξ. Ψύλλ. ἀναδευτούρι Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδέω.

